

No será denunciada
quan la contemplin pobretal
ab son posat de santeta
y, sobre tot, tan tapada

De dijous á dijous

JA l'hem enterrat y tot!
Carnestoltas fredas!.. Cridavan avants!..
Ditxosos temps y ditxosas edats, quan encara 'n podíam cantar aixins!

Ara ben be al inrevers, fem carnestoltas tot l'any, y hem arriuat tant enllá, que 'ns posém la careta per divulgar 'l nostre pensar, y parlar tal com som; y quan no 'n portém... fem veu de triple enrogallada, y dihém á tots els que trobém pe 'l carrer, jo 't coneixo... jo 't coneixo.

Pero 'l cert es que no coneixém á ningú:

Ni 'ns coneixém els uns als altres.

La fesomia ningú la mostra pe 'l clar.

Tothom treu la carota que l'hi convé mes... la propia, la vera, aquella qu'espill del cor, la qu'ensenya las intencions del hom honrat... ah! 'l qu'es aquesta quin modo d'amagarla!

Sembla estrany, mes aixins es y ja l'hi podeu dar voltas, que vos hi tornareu bojos.

Es aquest 'l ser de la nostra moderna societat, y 'l qu'aixins no ho fá, prou está ben servit... reb cada garrotada de cego!

Parlém per propia esperiencia!

Encara 'n portém l'esquena calenta... be prou qu'ens cou!

Lo cor malmés .. la sang ne raja!

No parlém dels polítichs de la cort, que ja ho sap tothom, qu'en portan sempre una al pap y un'altre al sach.

Volém parlar dels de casa nostra, que no tot te d'esser pe 'ls forasters.

La gracia de Deu ben repartida arriba per tothom.

Y ara aném á comprobar'ho.

No 'ns feya cap falta que la «Gatzara contínua» vingués al mon; que se 'n apoderés del passeix de Gracia per fer son negoci, qu'hi posés barreras, embossant diners, d'una cosa que n'es dels dominis del poble; en aquest cas, lo carnaval li fa de careta; mes que 'n fos ben dit de tapa rabes.

En Lluch, s'ha coronat de... gloria, otorgant á n'aquets ciutadans, lo dret d'ocupar la via que n'es del públich y no pas seva.

A n'el Batlle l'hi ha pujat lo «Mando» á la testa, y no sabent fer cosa de profits, s'entretén fent tontorias com las qu'estém ara esmentant.

Per aixó no n'hem de fer cap cas, porque aquest senyor d'arcalde no mes porta la careta.

Es una lley d'empelt dels polítichs á la madriler,ya

Si no 's que fa com las capas que no 'ns cauhem gayre.

La majoría del Ajuntament també fa bon xich lo carnestoltas.

Val á dirho tot, que n'es diada.

Sobresurt en Corominas, que 'ns ha eixit una gran neula com s'ha vist desd' que n'es á la casa gran, que devía ser del poble.

Ab la careta de sabi 'ns va enganyar á tots... y ab bo y no havérsela treta va ensenyant la seva p'el mon.

Ben cert es que 'l «doublé» s'ha de veurer, lo llautó sempre surt groch, del color de llumanera.. y quant més se frega més surt.

Qualsevulga 's pensaría que 'l parlar poch fa sabi; donchs s'erra.

Quin calla no díu res, y d'aquets es en Corominas.

Ab careta d'honradesa van anar molts regidors á ca la ciutat, y ja la duhen molts á l'esquena, per quant van com gossos folls cercant negocis per ficars quartets á la butxaca.

S'han de fer milloras per la ciutat; tots hi convenen, mes volen sucarhi y perden el temps desbaratant-els uns els plans dels altres.

Es á dir: trayentse mútuament las caretas, y Barcelona que 's reventi.

D'altres n'hi han, per sort, que no més saben fer lo pavo real, extenent la quá, mes aquets son tontos y no 'ns serveixen de res.

Pe 'ls tals lo carnestoltas es etern... porque ells 'l fan sempre y no s'ho coneixen, qu'es lo pitxor que 'ls passa.

Son la colla dels benehits, qu'anirán al cel y també hí farán el burro.

D'igual faicó 's trovan 'ls catalanistas; aquets de la gent de be... que tenen un Cambó, per darns la rahó ara su ara, qui 'n quan no pot segar espigola, armant rebomboris arreu-areu qu'han de ser l'esfondrament de l'esquadra catalanesca de la política qn'ha fet més de mal á la literaria qu'una pedregada seca.

Tots som gent de bé «pero la capa no parece».

Dels altres no 'n parlém que ni menys s'hi veuen.

Quan soni l' hora ja surtirán... y serán encara pitxors; que portan la careta de la trageria.

Es de pensar que farán nèt.

No 'n deixarán ni las sobras, que 's menjarán las engrunas que resten ab tot y la careta.

Lo d'en Mir y Miró guarda molta retiransa ab la fesomia de «La Salvadora» aquella greu estafada que per l'istil de «La donya Baldomera» va arrebasar els estalvis dels menestrals de Barcelona ja fa més de mitja centuria, y fou la font d'ahont va rajar «El Diluvio» qu'allavors s'anomenava «El Telégrafo» de quins grans rendiments els infelisos accionistas no van pipar ni un sanabre, després que s'havían carregat el mort.

Avuy en día, aquets predican conciencias... quan ja estant farts de vendre vinagre.

Y trehuen els drapets de tothom, al sol.

Aquet fa 'l paper de republicá per contas del d'estira cordetas que se l'hi escauría molt y mes.

Si ho podém veurer, aquet farà també 'l paper de Judas, que com ell ja 'n te 'l pel roig.

Ben clar ho díu 'l ditxo: home roig y gos pelut, primé mort que conegut.

La careta d'en Tort y Martorell, si que n'es de malaguanyada, porque «la mona aunque se vista de seda, mona se queda».

No mes cal veurer la mida y tot seguit l' han de coneixer... si sentissin veu de tiple de la capella sixtina, es la seva, encara qu' alguna notaria de Barcelona pot assegurar del enter de la seva persona, si val á dirho tot.

Aquest n' es aspirant etern á l' arcaldía que sempre li fa goig y may l' atrapa .. y com la guineu del quento quan no las pot haver y díu qu' están verdas.

T' hem conegut company... «en el asiento».

Fa escepció de la regla en Planas y Casals, que 's volgué treurer la careta per uns instants y se li va aixafar tant, qu' ara, per més qu' ho vol, no se la pot tornar á posar.

A la quenta, se li han romput els lligams.

Y la carota fa plorar de tan aixafada com li ha quedat; sembla un barret de fer volar coloms.

D' altres caretas han sortit xafadas, mes son de comparsas que no tenen paper important á n' aquesta comedia que 's fa tot l' any, y fa riure molt més qu' aquells caps penjats á l' entrar del Passeig de Gracia, ab tanta mala sombra, que 'l fan assemblar á l' entrar d' un passeig de kábila del marroch ó be de la Xina.

Sort d' uns tortells que hi penjan mes avall, que ab tot y semblar estantissos, alegran un xich la vista encara que de salivera no 'n fassin.

Dels bisbes y capellans no 'ns cal fern esment; de 'ls militars tampoch, qu' en portan llureya y disfressa

tot l' any... y no 's treuhen may la careta de legalitat, per mor de cobrar cada cap de mes la soldada.

Y ab aixó fan molt ben fet.. «conspirar y cobrar sueldo esto es lo que tiene gracia».

Dels advocats que 'n volen fer de jutjes, arreglant á casa seva 'ls assumptos dels seus clients en dirém que portan careta de magistrats .. y fan l' ofici que no 'ls pertoca.

Dels periodistas que van per aquets mons, fent el «chantage» per treure quartos á la gent que fan l' ofici de pocas vergonyas.

Y dels que van ara al darrera de las actas de diputats provincials, que portan la careta de enganyar al poble... pero ja no bada.

Lo rengló de las donas ni menos el toquém, y aixó qu' es lo més socorregut, qu' aquestas si que son más-caras eternas.

No 's treuhen may la careta de fidelitat... y li carregan els neulers al més guapo, fentli portar el barret alt.

Aixís pogué dir tan encertadament y ab tanta gracia en Wenceslao Yguales de Izco:

A un marido muy celoso,
pregúntale su mujer:
¿de qué te vistes, de oso?
pues te van á conocer.

CALIXTE PI Y XARAU

¿Perque la mar es salada?

Me preguntas meva amor
ab insistencia extremada
perque l' aygua de la mar
de tan salada es amarga.
Jo aixó no t' ho sabré dir
perque l' aygua es tan salada;
ab asuntos de la mar
no hi entench meva estimada.
Preguntau als mariners
que tants cops l' han travessada
de segú qu' ells te dirán
lo perque de ser salada.
Preguntau al mariner
que navega ab fragil barca,
ab berganti ó pay-lebot
ó be ab vapor ó fragata,
ó aquells grans acorassats
de la nostra hermosa esquadra
que per pó de pendre mal
no surten may d' aqui Espanya,
pero aque's no t' ho dirán,
no t' ho dirán que no ho saben
que sols coneixen festins
y doná alguna vetllada.
Preguntau als mariners

á aquells de cara tolrada
que ja han nascut al bassal
entremitj de la mar brava;
á aquells que ab barcos velers
han recorregut el mapa
defensant cent mil perills
ab la seva fragil barca:
á aquells que manan vapor
y tan de valor traspalsan
d' un cap al altre de mon
y transportan tanta carga
essent com son alts y grans
que semblan una montanya
son juguet d' aquesta mar
y ab las onas se barallan
preguntant als timoners
els fidels de la balansa
qu' aferrats en lo timó
aguantan la sotragada
d' aquelles onas gegants
que tants cops sembla se 'ls traga.
Al nos-tramo que 's gat vell
ab mitj sigle de constancia
y sempre ha estat navegant
ab berganti ó be ab bric-barca

y acaba dintre la mar
d' aquet mon la seva tasca
y reb com á panteón
el seu cor la mar salada.
Aquesta ells t' ho dirán
perque la mar es amarga
que de petits han posat
la seva vida dins l' aygua
y veurás com te dirán
lo molt que n' es d' amarganta
perque cent cops l' han regat
ells, afligits, ab sas llágrimas.
perque 'l seu abim es plé,
milions de víctimas tanca,
está ple dels seus germans
está ple de carn humana.
Alli ploran els infants
y també hi ploran las mares
y ploran els orfanets
ploran alli las aymadas.
Com son llágrimas del cor
son mes encar que saladas,
com son llágrimas de dol
amor meu son amargantas

RAMONET DEL CAFF

Malas costums

Per la mostra, s' veu que s' han complert les ordres de l' Alcaldia disposant que no hi hagués cambi de sexo ab los vestits.

Un pretendent

—Senyoreta, ara podrà dir de veras que li faig l' os.

LA REBOTIGA

LA rebotiga es esquifida y del poch espay que té encare 'n prenen un bon tros quatre armaris raconers pintats de vermell.

Al mitj hi ha una taula de noguera tapada ab una bayeta verda, ribetejada de groch.

Sobre la taula una gran llumanera, de quatre brochs ab pámpol vert, sa campaneta y sas moquetes.

Sota la taula hi ha un braser ab sa pala. Tots los objectes de metall brillan com si fossin nous, y en sos bisells y racons encara si coneix la polsina de guix parrrell ó de banya de ciervo ab que diariament se fregan.

Prop del braser hi ha cinch cadiras de brassos ab respatller de cuiro, subjectats ab grossos claus de llautó, que al mateix temps constituheixen son adorno.

L' amo de la casa es lo senyor Eufراسي, dich, lo doctor en farmacia D. Eufراسي, home expatriota, realista, casat, de xeixantadós anys, que te la barba molt forta y que s' afayta cada día per decoro de la facultat.

Son tres quarts de vuit, y la rebotiga, com si tingués fisonomia humana, sembla que esperi á algú.

En una safata negra hi ha sobre la taula mitja dotzena de gots y en lo braser una cafetera ab aigua.

Don Eufراسي, treu lo rellotje de plata, mira l' hora, obra la vidriera que dona á la botiga y passant lo bras per la obertura, diu al practicant:

- «Lagenam syrapi citrei ad usum domesticum conditam.»

Lo practicant s' aixeca ab viva sollicitut, y d' un armariet baix que está darrera 'l taulell, ne treu una ampolla y la dona al doctor, que li pren, y torna á la vidriera.

Se mira l' ampolla contra claror, la destapa, 'la ensuma, se tira una gota d' aixarop al palmell de la ma, llepa y paladeja ab cara d' home satisfet.

En aquest punt se sent un bastó picant á terra y una tosset a, y entra embossat fins als ulls, ab barretina negra y barret fins á las orellas, un tertuliá.

- Santa nit tinga, senyor Doctor.

- Molt bona nit. Vamos, que avuy vosté es lo primer, senyor Nofre. Ja veig qu' aquesta tos se va estovant.

- Si senyor, gracias á Deu.

- Ja li tinch amanit l' aixaropet.

- Visca molts anys, senyor Eufراسي. Ara aviat vindrá 'l senyor Quim. L' he deixat á la cantonada parlant ab son gendre. Mirissel aquí 'l tením.

Ab lo senyor Quim n' entra un altre. Tots son casi be de la mateixa edat.

Ja son cinch; s' assentan; l' un acosta 'ls peus al braser, l' altre las mans. Lo senyor Eufراسي agafa la pala y dona una remenadeta.

L' un díu: - ¡Ajá!

L' altre. - ¡Ah! aquesta escalforeta retorna.

Toca un quart de nou.

- ¿Senten? diu lo senyor Quim, avuy tot lo día va desballestat. Al Pi toca un quart de nou, jo vaig ab lo rellotje de Santa Maria y tinch las vuit y dotze..

- Jo vaig be y tinch las vuit y tretze.

- Jo avanso, per que tinch las vuit y disset..

Crach... crach... crach... tothom tanca 'l rellotje. La rebotiga queda en silenci. Lo doctor te agafada la pala

entremitj de dos dits y la fa balandrejar al compás de la péndola de la botiga.

Lo senyor Nofre tus.

Inmediatament l' apotecari agafa la cafetera, tira un bon raig d' aygua al got y hi deixa caure un rajolí d' aixarop.

- Tinga senyor Nofre, tinga y bega... ja l' acabarem aquesta tos, no tinga por.

Lo senyor Nofre beu. Tots s' el miran.

Lo senyor Quim pregunta al del seu costat.

- Qu' es cert que volen tirar á terra las casas vellas de la plassa del Angel?

- No ho sé, perque no he vist encara 'l diari; pero jo, del modo que van las cosas crech qualsevol disbarat.

Altre silenci.

L' apotecari pren un pols de tabaco, allarga la capsa als altres y tots ne prenen.

- ¡Atxém! - ¡Atxém! - ¡Atxém!

- ¡Jesús! - ¡Jesús! - ¡Jesús!

Y tornan á callar.

Al cap d' una bona estona l' apotecari badalla y 's fa creus á la boca.

Després estira las camas y repanxigantse dona un cop á cada bras de la cadira y díu:

- Endemés, si, senyor... aquest mon es un mon de monas.

Lo senyor Nofre riu y entre dos cops de tos díu:

- ¡Ejém! ¡ejém! lo senyor doctor sempre está de broma. ¡Ejém!

Lo senyor Quim hi afegeix ab rialleta de malicia:

- Ja ho pot dir. ¡Qui pogués plorar ab los seus ulls! Y tots riuhen y l' apotecari riu també y replica:

- Home, alguna cosa s' ha de dir per passar lo rato.

Passa un altra estona y un que fins allavors ha callat, se remena en la cadira, se tira endavant, se moca y comensa:

- Ahir vaig aná á donar una volta, perque feya bon sol, y ¡ay Senyor! cóm se torna Barcelona! Vaig veure una botiga nova d' apotecari, que com hi ha mon, me pensava qu' era de perruquer. ¡Quina cosa més informal! ¡uns homes ab unas barlassas! y unas capsetas, que semblan per posarhi sabó ó confitura.

- ¡Oh! diu animantse l' apotecari, avuy en día, las farmacias semblan casas de quinquillayres; no inspiran aquell respecte d' avants, vull dir que no son serios com correspón. Desenganyinse, senyors, tot lo del nostre temps desapareix. ¡Vosté parla de las farmacias! Pero ¿y la farmacopea clássica? ¿ahont es? La major part dels nostres apotecaris no tenen més que futesas compradas á Fransa. Molta monada, ¿entén? tot molt bonich, molt ben embolicadet, aixó sí, pero aquella antiga confiansa en la autenticitat del medicament, aquella convicció íntima, evident, del farmacéutich conciensut, que feya 'ls preparats per sas propias mans, tot s' en ha anat á rodar; y es una vergonya que 'l govern s' ho miri ab tanta indiferencia; perque aquest punts es dels principals.

- Ja ho crech, diu lo senyor Nofre tussint, ¡carat! lo primer de tot es la salut.

- Si podían veure, díu l' apotecari, si podían veure 'ls estragos que l' impirisme ha fet en aquest últim den. gue s' esgarriarían.

- ¡Uy, uy, uy! ja ho pot dir.

- A un del costat de casa li varen receptor una cosa

que jo no l' havia sentit anomenar en ma vida, y l' endemà ja se 'l enduyan cap al cementeri.

Lo senyor Quim, qu' s' havia estat ab las mans encreuhadas sobre 'ls genolls, entretenintse en fer rodar los dits polsers l' un sobre l' altre, pren la paraula molt solemnement y díu:

— Jo sempre 'm recordaré del any vint y tres. Me sembla qu' el pare qu' al cel siga... alló quan va tornar lo rey y tot se va posar com estava avans; lo meu pare, Deu lo perdó, me va preguntar un día sortint de veure la parada: «Noy, que te 'n sembla d' aixó?» Y jo essent un bordegás, qu' encara no havia complert los vinticinch anys, li vaig respondrer: «Pare, aixó va malament.» Y lo cert es, que desde allavors ensá, cada día aném pitjor.

— ¡Oh! vosté va dir una veritat com un temple, senyor Quim.

— ¡Y tall!

— ¡Jo ho crech!

Lo senyor Quim está plé de vanitat per los eiogis que li tributan, pero fa 'l paperot y díu:

— ¡Ps!.. un prou veu las cosas, sino que de vegadas y segons ahont no tot se pot dir; que si un hom ab la experiencia que té, pogués parlar!.. Ja 'ls dich que aquella expressió la vaig dí l' any vint y tres. — Vaja,

senyors, son tres quarts de nou tocats: un cop fet y fet, ja será hora de sopar. Pássinho bé.

— Bona nit, senyor Quim. — Santa nit tinga. — Deu lo quart de mal. — Bona nit y bon hora.

— També 'ns en haurém d' anar, díu lo senyor Nofre. — ¿Tan aviat?

Aixís poch mes ó menos, se fa y desfá cada día la tertulia de la rebotiga. Altras nits parlan de las contribucions y més sovint encara, del fret, de la calor y del preu de las accions, del ví y de la carn.

Pero sempre parlan poch, y cada nit hi ha la tos del senyor Nofre, lo xiste del apotecari y la frase sentenciosa del senyor Quim.

Aquestas tertulias se van acabant. Los homes d' aquells temps y de sas costums fan lo mateix camí que las llumaneras de quatre brochs: passen.

L' apotecari cada nit se despedeix del senyor Nofre dihentli:

— Segueixi ab los juleps y l' aixarop; y ja la acabarém aquesta tos. Abridis be.

Un día li anirán á dir que la tos ha acabat ab lo senyor Nofre: ell replicará: «fa vuit días que me 'l ve ya mort,» y s' acabarà la tertulia de la rebotiga.

R. R.

Desde 'l quartel

Carta d' un caloyo á la seva XAY

Idolatrada Malena:
sols al escriure ton nom,
per mals y penas que tingui
soch més ditxós que tothom.

Pro densá que per ma pega
soch fora del teu costat
y per culpa de las bolas
una lley m' ha fet soldat,
ja que de parlarte y véuret
no puch tenir l' inmens goig,
tant te somnio, Malena,
que potser me torni boig.

Per xó 'm diu lo capitá
de la meva companyia,
que de tarumba y beneyt
me 'n torno mes cada día.

Al *piloton de los torpas*
fa poch que m' han destinat,
y 'l que de tarumba 'm diuhen
comprech que deu ser vritat.
Com que als altres no 'ls hi pegan
y jo *rebo* ab profussió,
del *piloton de los torpas*
el més *torpa* dech ser jo.

Y no ho extranyis, Malena;
puig l' amor me te corprés:
si 'm diuhen *¡alto!* camino
y tot ho entench al revés.

Ja s' havian proposat
posarme de *cocinero*;

pero densá que vaig coure
los pantalons d' un ranxero
que m' han tret, y de tornarhi
tinch la esperansa perduda,
puig ni puch pelar patatas
perque faig la pell groixuda,
ni puch fer de centinella
perque 'm dorm lo teu recort...
sols entench lo toch de ranxo;
per lo demás soch un mort.

L' altre jorn que de servey
mon batalló estava franch,
per ordre de qui 'ns ordena
vam sortir á tirá al blanch,
y en lloch de tirá á la *meta*
quan á mi 'm tocá, al instant
vaig foradá una pota
del caball del comandant.

Lo que d' aixó 'm va venir
no foren pas alegrías,
sino una pluja de *natas*
y un arrest de quinze días.

Per las nits com que 't sommio,
mossego tot lo coixí,
y 'l sargent de vigilancia
me tracta qur ni un butxí!

En fi no 't vull cansar més.
esplicante mas *hassanyas*;
perque jo pensant en tu,
las *rebo* á mils las castanyas.

De vegadas caych del llit,
lo qual no passa á ningú;
Tot lo que faig son follías...
L' altre jorn pensant en tú
me va caure 'l plat del ranxo,
me vaig tacá 'ls pantalons
y rebí un' altre pallissa
qu' encar la duch als ronyons.

Are 'm tens al hospital,
tan fet mal bé, que sols crido
condolentme de ma pena
¡ay, amor, com m' has ponido!

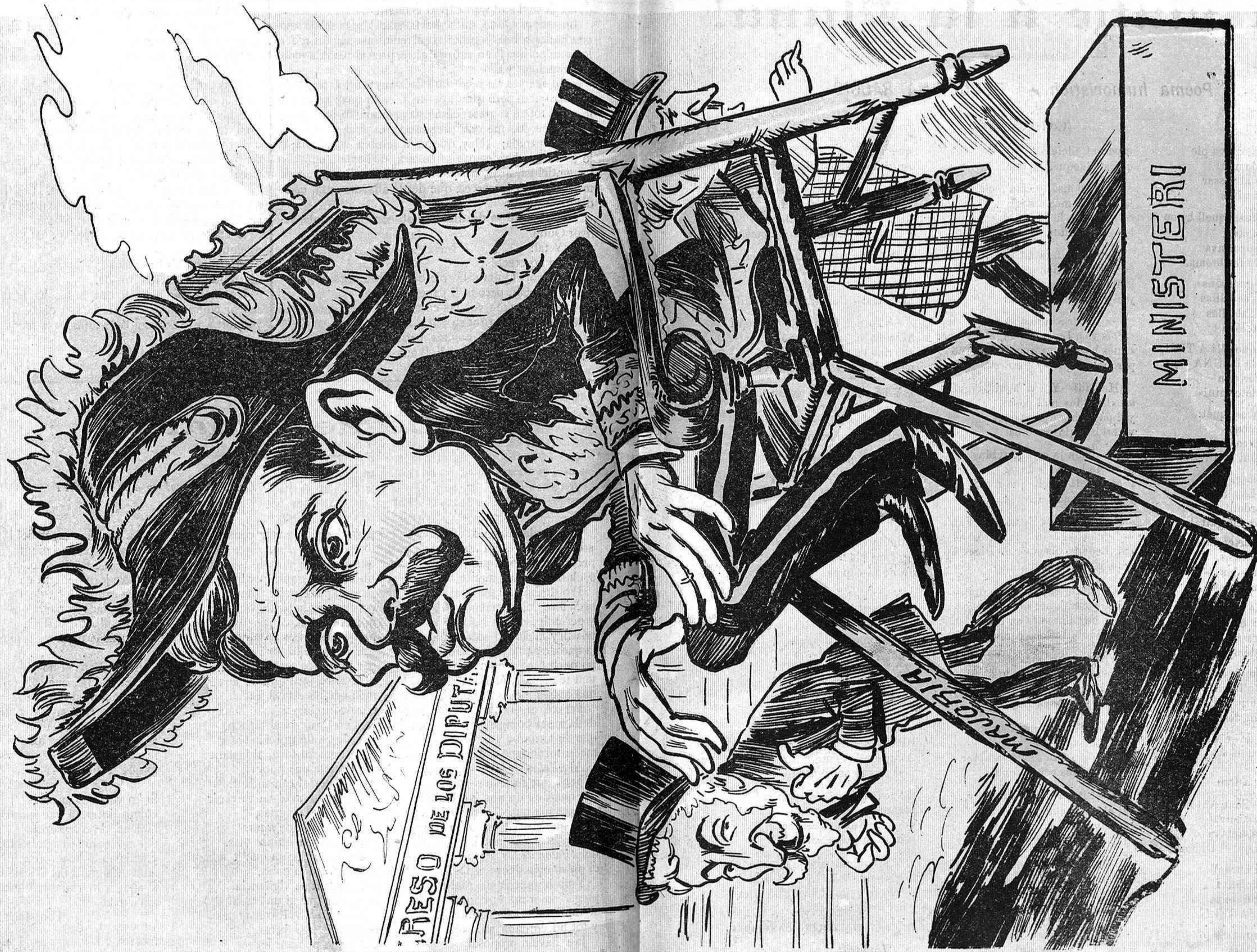
Per avuy prou; si per cas
aquesta nova no et mata,
fesme el favor de llegir
lo que 't dich en la

— Postdata.

Si 'm vols enviar calés
compadintme 'l que sofreixo,
Malena, t' ho agrahiré
del modo que jo agrahexo,
y farás ab ta bona obra
molt més grans las il-lusions
d' aqueix m rtal que t' estima,
ton aymat

Pau Macarrons.

per l' original
RAMPÉLLS

Sense l'apoyo dels *Mantlas*
y las sevas camarillas,
res hi farán els puntals
d'una falsa majoria.

Un viatge à la Lluna!

Poema humorístich. -- PENULTIMA RACCIÓ

(CONTINUACIÓ)

Vam entrá, y ja estava ple á cogull de gent de mar: bailets, mossas, y al passar nos va rebre un mariné.

Era 'l «Paciencia»; aquell home que la dona li pegava, y qu' ell pacient, suportava els cops com si alló fos broma.

Y no faltavan «guassóns» que deyan ab veus senzillas qu' ell portava las faldillas y sa mullé 'ls pantalóns.

Lo qual vol dir que allá á TINI, y á mitx camí de la LLUNA també las donas fortuna buscan fent un «determini»

y el «determini» es aquet: Tení 'l marit por escut, ferlo apoch apoch «cornut» que, per cert, es molt mal fet.

Y després ab la cara alta aná pregonant:—¡Es ell! ¡es un pillo del bordell! ¡Es ell que enrojeix ma galta!

¡Ell! que á falta de caricias me dona sols garrotadas, y com Judas abrassadas impregnadas de malicias!

¡Ell es! si; el que malhaurat fentme petons á la boca tot lo cervell 'm trastoca com si fos un condempnat.

¡Ell es qui m' empeny al vici! ¡Es ell qui 'm fa delinquí! ¡Si no guanya prou per vi! ¡Si 'l «variá» es son desfici!

Y ab el pretext de qu' ell veu y li agrada el «cambiá», acostuman á faltá al mon, al marit y á Deu.

Per aixó el gran Sant Antoni ja en lo desert exclamava que la «dona» l' espantava de lluny molt més qu' el Dimoni.

Mes enjegant al burdell la dona que surt dolenta miréu lo que 's representa al TEATRO PASSARELL.

La NINI, la «Bruna» y jo, estavan bo y assentats

esperant adelerats que s' aixequés lo teló.

Per fi s' alsá, y com reclama la tradició més antiga comensaren la fatiga lo «primé actor» y la dama»

La escena feta un jardí: la actriu un xich escotada: la llum del gas abaixada: y el galán parlant així:

—«¡Oscura la noche está!»
«¡Sois vos, Leonor?—Si, Manrique:
«Pues hora es ya que os explique porque vengo!—¡Claro está!

¡Hablad!—Y á n' aqui caygué un «bastidó» mal posat, y 'l públich mitx escamat vá cridá:—¡Poseulo bé!

La dama ja avergonyida ni sabia lo que 's deya: l' apuntadó crech que reya: y una veu molt atrevida.

Cridá; Versos! Versos!—«¡Van!»
—digué el «galán»; ja furiós:—
«Si, Leonor, después de Dios
«sois vos mi único afán»

«Quién de guerrero blasona
«ni se postra ante su dama
«ni se humilla ante su fama,
«ni envidia infame corona.»

«Vuestro soy, mas es de ley
«y fuerza es que yo os lo diga:
«que Manrique no mendiga
«los favores de su Rey.»

«Solo mi valor me abona:
«y yo os puedo asegurar
«que no me han de deslumbrar,
«ni los Reyes con corona,

«ni el Papa con su gran ley,
«ni el trono con su grandeza;
«pues vale más mi nobleza
«que el trono, el Papa, y el Rey.

—Bravo!—Bravo' un picament de mans aplaudí ab deliri, com si lo poble 'l martiri compregués d' aquell valent.

—Altres picavan de peus: y tant fort varen picá

que 'l galliné s' enfonzá sentintse ays y dolors greus.

Donas... ensenyant las camas, maynada fentne xisclets; los peixeters dant xiulets; y el tramoyista ab sas tramas.

Defentsantse, digué:—Prou, aymat, públich: Prou n' hi ha; —Queda suspés fins demá lo drama: «¡Ens amaguéu l' ou!»

—«Tornéu els quartos» y aqui hi va haver tal confusió que fins van rompre el teló plens de rabia y plens de vi.

Y la «dama» y el galán per la porta del radera vestits d' aquella manera fugiren tot murmurant:

—¡Quin públich tant indecent!
—Jo os estimo!—Jo també!
—Sabeu, donchs, lo qu' hem de fe?
Aná á sopá incontinent.

Alli cuydaré mon cor puig de vuydarlo tinch pressa; —¡Tant ple 'l teniu? Si; ja vessa; Ja no hi cap pas mes amor

Y al Hostal solets 'ls dos el galán li repetía:—
—«Si, sois vos, Señora mia
«quién manda después de Dios.

Y l' hostalé assegurava que 'l que deya era vri'at: puig tenintlo ella abrassat, era ella la qui manava.

Mes, deixemlos y partim: BRUNA, adeu siau—Salut! A reveure!—Y un minut més tart ja anavam fugint.

Prenguerem tant rapit vol besantnos enamorats, que quedárem extasiats mirant la posta del Sol.

Y al esclatar ab plahé lo goig que 'l desitj enjendra. l' hermós astre 's degué ofendra y del tot desaparequé.

MARCELINO SANTIGOSA

(Acabaré)

Arbitre municipal

—No hay más, el circular con disfraz cuesta tres pesetas.

—Pero, que no veu qu' un servidor soch un pobre de veras.

Lo Carnaval ha transcorregut ab l' animació y bullici de consuetut á Barcelona, omplint la gent, el Passeig de Gracia, lloch ahont s' ha fet la Rúa aquest any.

No cal pas duptar; l' imperi de la careta va decayent; la disfressa fuig del carrer com avergonyida d' ella mateixa.

Aquells esbronchs, tan mamarratxos que 's trobavan po 'ls carrers en semblant diada, ja 's quedan á casa.

Resta encara la tafaneria de la gent.

Tothom se llena al carrer ávit de veurer alguna cosa.

Volen riurer; mes ja ningú fa el bobo.

Sols algún carro d' anuncis .. y aquells de la figuereta.

Ara 'l Carnestoltas se 'l fa cad' esquí á casa seva.

Balls particulars de máscaras... assalts... criaturas disfressadas... sols aixó.

L' ignocencia pot usar careta ó be disfressa; no la malicia.

*

La diada del enterro, també s' ha ben celebrat ab alegria d' un poble que s' esbargeix ab un dia de campanya, mes sens esbalots ni borratxeras, ordenadament, com pertoca á ciutadans d' un poble, que 's pot posar per mostra de bona cultura y ferma civilissació.

L' espectacle qu' es gosa 'l dimecres de carnestoltas, es bona mostra si fes falta del esperit de germanó del poble ca' alá.

S' en va á fora cada familia, ab lo farsell al coll, portant-se la verenada; fa cada qual son rotllo, arma la seva broma y apura la teca aprofitant fins las engrunas y convidant' hi 'l vehi si 's necessita... gent, que s' acaba més prest la teca que no pas la gana.

Aytal germanó, ens podém ben alabar, no 's trova en lloch mes qu' en la nostra terra.

Que la prenguin per mostra y que l' escarneixin.

No 'ls volém cap més mal.

*

La verola s' ha ensenyorit del poble de Madrid.

Mes res hi val.

Ningú 's vacuna per prevenir de l' epidemia.

Lo senyor Batlle de la cort, qu' es un gat que se las pensa totas... ¿quina te 'n fa?

Ell que si; cria una rifa.

Vinga dar números á tots 'ls que 's vacunin... y el que l' hi toqui la sort tindrà un premi.

Y vet' aquí un modo novell de civilisar als castellans. De vacunar'ls... y de pasada fer'ls richs.

Qui pensi que á Madrid no son sortosos, prou será un embustero.

*

Qui digui dels intel·lectuals de l' Ateneu de Madrid que no son tan sabis com els nostres d' aquí Barcelona; farà bona planxa.

Discorren ara sobres la missió de la iglesia y la del Estat, al present y al pervindre.

D' una part els lliberals; d' un altre, una barreja de jo

ves modernistas d' aquells d' els cabells llarchs; al mitj, els aymants de la tradició.

Volen aclarir, si l' Estat s' ha de sotmetrer á l' iglesia, ó be, si es l' iglesia qui s' ha de sotmetrer á l' Estat.

Fins al present, no han fet pas res mes que baladrejar en va

Y d' entre mitx de tants de sabis, ó be de sevas, no n' ha sortit la veu que 'ls digui, com al pervindre 's tindrà de prescindir de tots.

Aixins parla la rahó.

Quan de menos, els d' allá garlan... els d' aquí son lloros muts.

Si fossin mancos menos mal ¡mes, ¡cal..! ¡son llarchs de dits!

*

Lo rey de Suecia si qu' es un galant home.

S' ha convenut de que l' ofici n' es de mal fer, y vol presentar la renuncia de l' encárrech.

Fa com aquell que 'l passavan Boria avall: que després de ben deixuplinat á dalt del burro, l' hi van preguntar: ¿Que tal aixó noy?

Y ell contestava: Massa amohino.. massa amohino.

Aquest mi senyor rey, després d' abdicar la corona, se 'n vol anar á Paris á viurer com un burgés qualsevulga, dedicantse á comprar y vendrer trastos vells, per adinerar millor lo seu patrimoni... encara que per vestir mes y no desmillorar l' ofici, fan correr que 's dedicará á fern' estudis arqueològichs é històrichs.

Diuen que vol escriure un llibre, ab lo titol:

Las tribulacions reynals ó els reys de cap per avall.

Si ho fa, com promet, l' hi assegurém l' éxit mes gros... per venir l' obra d' un del ofici, qu' ha estat rector avants d' esser escolá.

Aixins si que 'n será pare y padri.

¡Vaja per aquest cop l' enhorabona!

*

Un tal Mario Mendez, vehi de Madrid, es un maniatich ben estrany.

Potser no s' en trovaria un altre cas, per tot lo mon.

Aquest plaga ó be boig ó digueul' hi 'l que volguéu, té la taleya de confessars autor de tots els crims de que 'n pot haver esment; y ho fa ab tal fé, qu' ell mateix se presenta als jutjes y després de dir qu' ell coneix als malfactors que 'n cercan, se 'n declara culpable, y se 'n va á la pressó tant content y satisfet.

S' ha vist lo cas, de serne agafat quan ja 'n tenian 'ls criminals, qu' els ha volgut contradir posant en apreto á la justicia.

Ara l' han processat lo jutjat de la cort, y ben cert que 'l condemnarán, sortintsen ab la seva taleya de sern un «dilettanti» de las culpas dels altres.

Res... un aficionat, com si 's hagués de fer 'l «tenorio» que no manca may.

*

La comissió nomenada pe 'l centenari del «Quixot» no podia pas fer res mellor que 'l qu' ha fet, per quedars' lluida.

Deixarho tot á mans del ministre.

¡D' aixó s' en pot ben dir, posar 'l pandero ab bonas mans!

Per comptes de comunicar ab las academias y societats científicas del mon, perque 'l geni d' en Cervantes n' es dels dominis universals, proposa uns festeigs dignes d' un

carneestoltas y encara no 'ls pot portar á terme, sino fentne entrega als elements burocràtics oficials.

Si en Cervantes vivís se 'n avergonyiria, de las festas que 's proposan pels primers de Maig á la Cort de las Espanyas, per enaitir l' ingeni del primer escriptor nacional.

De poguer parlar diria... com fou un escriptor popular... com vol fer sas festas, agafat del bras del poble... com te aborrits, 'ls poders oficials, que son els que 'l van ficar a la presó d' Alcalá, sens tenir per res esment, que 'l soldat escriptor, ja n' havia dat un bras per defensar la patria á Lepanto... y que per redimirla, n' havia remat com forsat vil, amarrat als banchs de las galeras turcas.

Ja 'ns ve d' anys; sempre ho fem aixís ab els grans homes: després de morts de gana... 'ls toquem la marxa real. Cervantes, no cenó cuando concluyó el Quijote.

S' ha mort, victim de curta, mes traidora malaltia, lo baritono catalá, encara que cantés ópera italiana, l' Aragó.

Sortit del poble, obrer d' enduridas mans de resultas de tant picar 'l ferro, en Aragó s' havia obert pas al mon del art, fent els primers y mellors teatros del mon.

Va fern' sos comensaments pe 'ls teatros de rat l' entrada .. que no per ser ópera de barato, ha deixat do ser criadero d' artistas, que ja fets, han trepitxat las primeras taulas ab éxit.

L' Aragó fou en son temps, l' idol de l' hostia que n' era l seu públich predilecte y 'l que 'l va mes encoratjar en sa carrera.

Fou una gran veu de bariton en sos comensaments.

Després de sa anada per las Américas, se l' hi havia enfosquit bon xich, tenint de fer greus forsas per' emitirla... de no ser un mestre del «bel canto» no n' hauria pogut sortir.

Era un bon xicot, afable y de tracte germanivol... que l' hi valia moltas y bonas amistats ¡Ja no pateix!

TEATROS

PRINCIPAL

Ab las funcions del diumenge doná fi la temporada d' hivern qu' ha donat la Companyia Tubau-Palencia habentli resultat en conjunt de bons resultats pecuniaris pero molt dessigual en artistichs, ja que solament han sigut del agrado del públich las comedias *El amor que pasa* y *La doncella de mi mujer*.

Pera dissapte y diumenge próxims, hi han anunciadas funcions d' ópera y pera la temporada de Quaresmo lo senyor Palencia reenganxa la companyia ab alguna obra nova que ha adquirít.

NOVETATS

La nina «elétrica» es la mes gran novetat de la setmana.

La presentació d' aquesta «poupee» es molt ben encertada y mou tota l' il-lussió d' una nina de cartró, luxosament vestida.

Els preparatius eléctrichs; l' entortolligamenta de fils, lo llampegar d' els contactes... tot fá l' il lussió mes vera y complerta.

Las tantinas quan l' hi manca 'l fluit; els colps de-

mostran lo soroll de la fusta... tot acompanya á la admiració.

Mes puja de punts l' espectació, quan lo «Mussiú» que la presenta, agafantla d' un brassat se l' emporta dret á las butacas ensenyantla de prop als espectadors y convidantlos á sospesarla.

En tals moments, la nina, qu' es una dona de carn y os, pren tot l' encarcament d' una figura incorpórea, d' un ninot de cartró, no movent cap muscle del cos ni de la cara, ab els ulls fixos inmoibles, com figura de pasta.

Acaba de fer l' efecte, l' hermosa figura de la «Bebé» sas roijas galtonas que brollan vermelló y l' elegant de sas formas bellas.

S' acaba la festa, parlant quatre paraulas la nineta y ballant un pet de kake-walk.

Tan joyós espectacle, ja s' havia vist altre cop á Barcelona y en lo Tivoli (Circo Eqüestre) y ben certament no vá ser comprés.

Aqui, si que va agradar, sortint la concurrencia ben contenta y forsa satisfeta.

Aixó ajuda a passar lo vell de 'l repertori de la companyia de sarsuela qu' es d' esperar refrescará l' arribada d' en Palmada.

TIVOLI.—CIRCO EQÜESTRE

Las fredors de la Siberia, van omplint las darrerias d' aquest circol, que va fent las últimas funcions de la seva campanya artística, que 's pot ben dir que ha estat sortosa.

L' empresa Alegria sab tocar tots els ressorts d' accontentar 'l públich y de ferm, portant totas las notabilitats que surten á l' Europa.

Número bo que 's presenti, ja 'l te lo circol eqüestre de Barcelona.

Gimnasta guapa qu' en surti, cap á la pista de l' Alegria.

Mostra d' aixó qu' assegurém: na Lopezina y na Tignani.

Ja se l' hi escau ben be 'l nom., á n' aquet empresari.

Correspondencia

Estorer de la Ronda: Crech que lo que 'ns envia ja ho haviam publicat.—Noy Tendre: Lo que 'ns envia es n. a. s. a. rabiós.—Ravachol: Veurém d' insertarli algun cantar.—Rampells.—Anirá «Desde 'l quartel»—Czar petit. Proceuri ferse gran, y no tenirselas d' haver ab los japonesos.—Fra-re Llech: Es mes llech de lo que convindria.—Rateta. Los seus versos fan lo mateix efecte que l' arsénich.—Camándulas: Si publicarém la mes curta.—P. S: Tindrém present lo seu avis.—P. P. y W.: Estudihi, ereguim; per ara no va enlloch.—Carnestoltas: Enviand lo qu' heu rebut, no fa res mes que 'l seu nom.

Impresos de totas classes

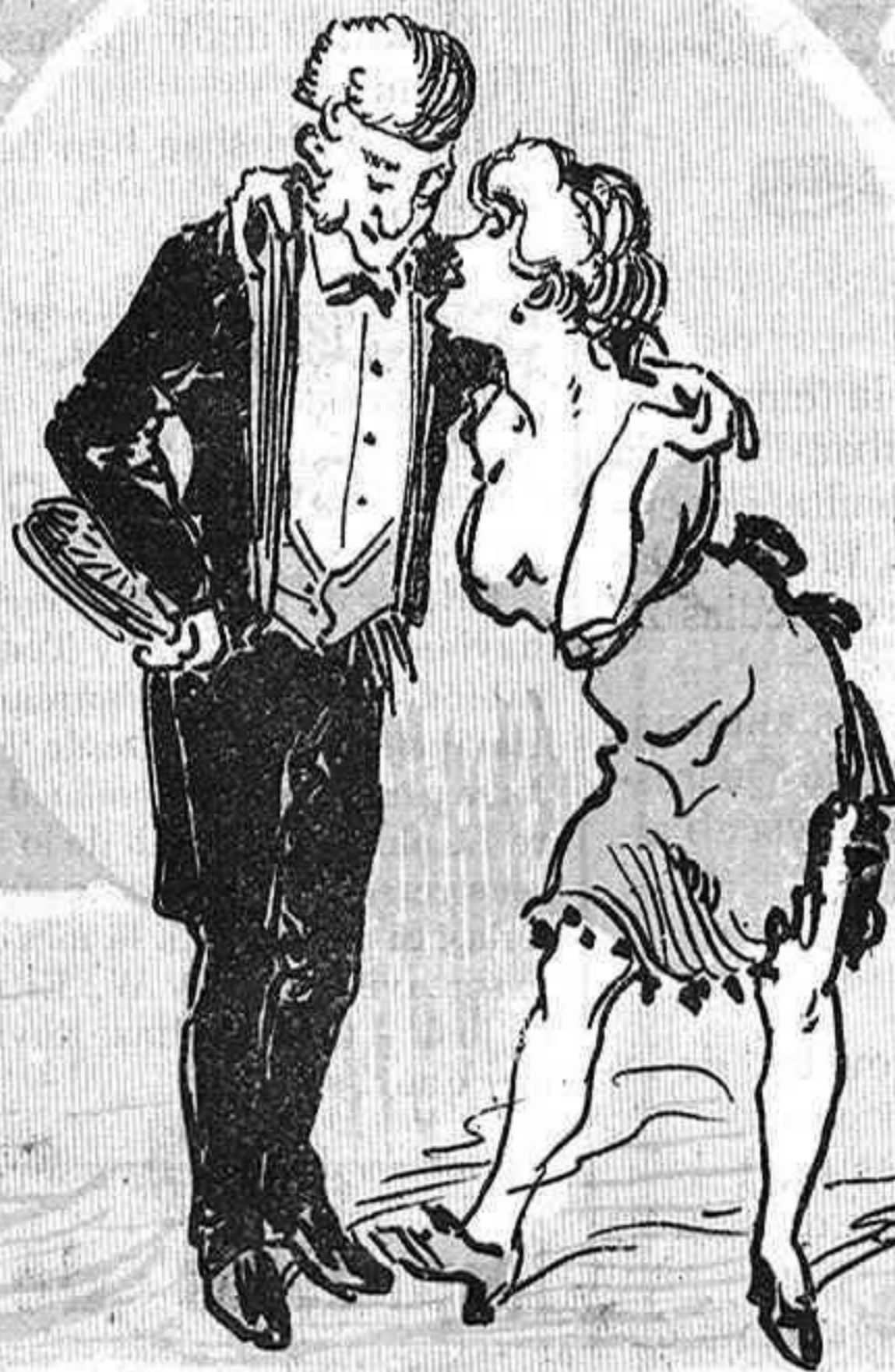
Promptitut y economia

Litografia Barcelonesa. — Sant Ramón, 6

Lo bebè

—Vaig á veure, si 'l nostre tio es tan morigerat com predica.

—¿A las 10 de la nit estarás sola? No faré falta